

Когато Спировица завела чедото си въ училището и чедото ѝ заплакало, то тя му казала; „учи са добре и никой нѣма да та бие и да ти са кара.“ И наистина, не прѣминало много време и Ничо постигналъ майчината си мъдрость и сѣ поставилъ си такова едно мнѣние: „учителите сѣ зли хора и обичатъ да биятъ; но ако човѣкъ са учи добре, то и наказание нѣма.“ Ничо видѣлъ сѣ очите си, че лѣнивите тѣрпѣле най-много и отъ учителите и отъ учениците; но той не можалъ да разбере, че учителите и учениците притѣснѣвале лѣнивите не за това, че тие сѣ лѣниви, а защото „на гуреливите цѣкатъ и свраките“, и че учителите и учениците отъ сичкото си сѣрце са стараятъ да втѣпчатъ въ калъта ония нещастни дѣца, които и безъ това сѣ потѣнале до ушите въ блатото и не могатъ изъ него да излѣзатъ. За да са подвигне единъ ученикъ надъ другите у-